

Kniha Daniel – stoosemdesiatjeden

Polnočné volanie a prorocká úloha Ríma: Odhalenie posledných dní v knihe Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-11

V jedenástej kapitole Daniela sa nachádza niekoľko línií proroctva, ktoré sa všetky zhodujú s poslednými šiestimi veršami tejto kapitoly. Časť, ktorá sa zhoduje s dejinami štyridsiateho verša od času konca v roku 1989 až po nedeľný zákon štyridsiateho prvého verša, je tou časťou proroctva, ktorá bola zapečatená až do posledných dní. Je to Danielov doplnok k Zjaveniu Ježiša Krista, ktorý je odpečatený tesne pred uzavretím doby milosti. Druhý verš uvádza Trumpa, posledného republikánskeho prezidenta, posledného prezidenta, prezidenta, ktorý je ôsmy a je zo siedmich, a je to najbohatší prezident, ktorý začal podnecovať globalistov, keď v roku 2015 oznámil svoju kandidatúru. Desiaty verš označuje rok 1989 a jedenásty a dvanásty verš označujú ukrajinskú vojnu, ktorá sa začala v roku 2014, s Putinovým víťazstvom a následným pádom.

Verše trinásť až pätnásť opisujú tretiu z troch bitiek štyridsiateho verša, začínajúcu rozpadom Sovietskeho zväzu v roku 1989, potom vojnou na Ukrajine, po ktorej nasleduje bitka pri Panii, ktorá predstavuje vonkajší zápas odpadlickeho protestantizmu v Spojených štátoch proti globalistom sveta.

Opadlicke protestantstvo prevláda a ustanovuje hierarchický vzťah trojitej únie, ktorý sa uskutočňuje pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Šelmou je katolicizmus a ona je hlavou troch mocností, predstavenou ako Jezábel a množstvom ďalších symbolov. Ona je neviestka, ktorá vládne nad šelmou a sedí na nej.

Falošným prorokom sú Spojené štáty, zastúpené svojím manželom Achabom, ktorý je hlavou desaťnásobného kráľovstva draka. Bitka pri Panii v roku 200 pred Kr. predobrazuje vonkajší zápas medzi globalizmom a odpadlickým protestantizmom. Vnútny zápas je znázornený povstaním v roku 167 pred Kr., po ktorom nasledovalo znovuzasvätenie chrámu, pripomínané sviatkom Chanuka v roku 164 pred Kr.; po ňom potom nasledovalo obdobie od roku 161 pred Kr. do roku 158 pred Kr., ktoré predobrazuje čas, keď Spojené štáty vztýčia obraz katolicizmu v jeho spojení cirkvi a štátu, ako je to znázornené „spolkom“.

V trinástom verši nás Uriah Smith informuje, že štrnásť rokov po bitke pri Rafii Ptolemaios zomiera následkom „nestriedmosti a zhýralosti a na jeho miesto nastúpil jeho syn Ptolemaios Epifanés, vtedy dieťa vo veku štyroch alebo piatich rokov. Antiochos medzitým potlačil vzburu vo svojom kráľovstve a podrobil si i upevnil vo východných krajoch poslušnosť, takže mal voľné ruky pre akýkoľvek podnik, keď mladý Epifanés prišiel na egyptský trón.“ Keď sa Putinovo krátkodobé víťazstvo skončí, Trump bude pripravený vysporiadať sa s novým detským kráľom Egypta. Skôr než tak urobí, bude musieť „potlačiť vzburu“ v rámci Spojených štátov.

Keď bude Trump zvolený, zavedie zákony, ktoré boli predobrazené Zákonmi o cudzincoch a poburovaní z roku 1798, spolu s pozastavením „habeas corpus“, ako to urobil prvý republikánsky prezident v reakcii na občiansku vojnu. Jeho kroky boli tiež predobrazené konaním prezidenta Granta, keď sa vyrovnával s Ku Klux Klanom, a F. D. Roosevelta, keď počas druhej svetovej vojny uväznil Japoncov a iných, ako aj Patriot Actom posledného Georgea Busha.

On, podobne ako Seleukos, potlačí vzburu v Spojených štátoch a potom obráti svoj zrak na „detského kráľa“ Egypta. Týmto pritom uzavrie spojenectvo s Filipom Macedónskym, lebo Smith zaznamenáva: „At the same time, Philip, king of Macedon, entered into a league with Antiochus to divide the dominions of Ptolemy between them, each proposing to take the parts which lay nearest and most convenient to him. Here was a rising up against the king of the south sufficient to fulfil the prophecy, and the very events, beyond doubt, which the prophecy intended.“

Trump uzavrie pevné spojenectvo s národmi NATO (Organizácie Spojených národov), aby čelil Rusku a zložitostiam riešenia následkov Putinovho pádu. V tom čase je podľa štrnásteho verša a Smithovho komentára „uvedená nová mocnosť“. Pápežstvo zasiahne, aby ochránilo Rusko a jeho satelity pred autoritou NATO a Spojených štátov, alebo ako cituje Smithov komentár: „Rím prehovoril; a Sýria i Macedónsko čoskoro zistili, že sa vzťah ich sna zmenil. Rimania zasiahli v prospech mladého egyptského kráľa, rozhodnutí, že má byť chránený pred záhubou, ktorú zosnovali Antiochos a Filip. Bolo to roku 200 pred Kr., a išlo o jeden z prvých významných zásahov Rimanov do záležitostí Sýrie a Egypta.“

Rím, neviestka Týru, potom začína spievať svoje piesne a smilniť s kráľmi zeme, ešte skôr, než jej títo králi, len o dva verše neskôr, preukážu plnú poslušnosť. V tom istom čase sa odohrala bitka pri Paniu. Rok 200 pred Kr. označuje začiatok spevu neviestky Týru, a to vo vzťahu k ochrane Ruska, ktoré sa Spojené štáty a Organizácia Spojených národov práve dohodli rozdeliť vo svoj prospech. Neviestka nad nimi oboma víťazí, no potom nastáva „bitka“ pri Paniu a Spojené štáty víťazia nad Organizáciou Spojených národov.

Symbolicky sa o tridsaťtri rokov neskôr v Spojených štátoch začína povstanie Modéinu. Symbolicky o tri roky neskôr nato sa ustanovuje znovuzasvätenie takzvaného protestantizmu a ústavnej republiky, znázornené Chanukou. Symbolicky o tri roky neskôr nato sa začína obdobie znázornené spolkom Židov s Rímom.

Záverečné pohyby budú rýchle, a tak dejiny predstavené štyridsiatimi ôsmimi rokmi vo veršoch opisujú sled rýchlych udalostí, ktoré proroctvo výslovne označilo za začínajúce v čase konca v roku 1989, po ktorom nasledovala druhá bitka veršov jedenásť a dvanásť v roku 2014, po ktorej nasledoval rok 2015, keď Trump oznámil svoju kandidatúru na prezidenta, a tým sa začalo jeho prorocké dielo podnecovania globalizmu. Keď Trump začne dielo potláčania občianskej vojny, ktorá už prebieha, pokúsi sa o spojenectvo so Spojenými národmi (NATO — Filip Macedónsky) a Rím začne spievať. Pokus o spojenectvo sa stáva zápasom o nadvládu medzi týmito dvoma silami, ktorý je predstavený bitkou pri Paniu.

Panium je teda orientačným bodom trinásteho verša, kde sa začínajú záverečné rýchle pohyby, ktoré predchádzajú nedeľnému zákonu. Všetci proroci hovorili viac o konci sveta než o dobe, v

ktorej žili, a Ježiš bol, prirodzene, najväčším zo všetkých prorokov. Tesne pred krížom, ktorý je predobrazom nedeľného zákona a ktorý predstavuje šestnásty verš, sa Ježiš vydal so svojimi učeníkmi do Pania. Čas, ktorý tam strávil, a poučenia, ktoré tam predložil, sa zhodujú s čoskoro prichádzajúcou Bitkou pri Panii. V priebehu dejín malo Panium viacero názvov a v Kristovom čase sa Panium nazývalo Cézarea Filipova.

„Ježiš a Jeho učeníci teraz prišli do jedného z miest v okolí Cézarey Filipovej. Boli za hranicami Galiley, v kraji, kde prevládalo modlárstvo. Tu boli učeníci odňatí spod ovládajúceho vplyvu judaizmu a uvedení do užšieho styku s pohanským uctievaním. Okolo nich boli zastúpené podoby povier, ktoré existovali vo všetkých častiach sveta. Ježiš si želal, aby pohľad na tieto veci v nich vyvolal vedomie ich zodpovednosti voči pohanom. Počas svojho pobytu v tomto kraji sa usiloval stiahnuť sa od vyučovania ľudu a venovať sa plnšie svojim učeníkom.“

„Chystal sa im povedať o utrpení, ktoré Ho očakávalo. Najprv však odišiel do samoty a modlil sa, aby ich srdcia boli pripravené prijať Jeho slová. Keď sa k nim opäť pripojil, neoznámil im hneď to, čo im chcel odovzdať. Skôr než to urobil, dal im príležitosť vyznať svoju vieru v Neho, aby boli posilnení pre prichádzajúcu skúšku. Spýtal sa ich: ‚Za koho ma ľudia pokladajú, mňa, Syna človeka?‘“

„Je smutné, že učeníci boli prinútení uznať, že Izrael nedokázal rozpoznať svojho Mesiáša. Niektorí Ho síce, keď videli Jeho zázraky, vyhlásili za Syna Dávidovho. Zástupy, ktoré boli nasýtené v Betsaide, Ho chceli vyhlásiť za kráľa Izraela. Mnohí boli pripravení prijať Ho ako proroka, ale neverili, že je Mesiáš.“

„Ježiš teraz položil druhú otázku, týkajúcu sa samých učeníkov: ‚A za koho ma pokladáte vy?‘ Peter odpovedal: ‚Ty si Kristus, Syn živého Boha.‘“

„Peter od počiatku veril, že Ježiš je Mesiáš. Mnohí iní, ktorých usvedčilo kázanie Jána Krstiteľa a ktorí prijali Krista, začali pochybovať o Jánovom poslaní, keď bol uväznený a vydaný na smrť; a teraz pochybovali aj o tom, že Ježiš je Mesiáš, na ktorého tak dlho čakali. Mnohí z učeníkov, ktorí vrúcne očakávali, že Ježiš zaujme svoje miesto na Dávidovom tróne, Ho opustili, keď spoznali, že nič také nemá v úmysle. Peter a jeho druhovia sa však od svojej vernosti neodvrátili. Kolísavý postoj tých, ktorí včera chválili a dnes odsudzovali, nezničil vieru pravého nasledovníka Spasiteľa. Peter vyhlásil: ‚Ty si Kristus, Syn živého Boha.‘ Nečakal na kráľovské pocty, ktoré by ovenčili jeho Pána, ale prijal Ho v Jeho ponížení.“

„Peter vyjadril vieru dvanástich. Učeníci však ešte boli ďaleko od pochopenia Kristovho poslania. Odpor a skresľovanie zo strany kňazov a popredných mužov ich síce nemohli odvrátiť od Krista, predsa im však spôsobovali veľké rozpaky. Nevideli pred sebou cestu jasne. Vplyv ich raného vzdelania, učenie rabínov, moc tradície, ešte stále zahalovali ich pohľad na pravdu. Z času na čas na nich dopadli drahocenné lúče svetla od Ježiša, no často boli ako ľudia tápujúci medzi tieňmi. V ten deň však, skôr než boli postavení tvárou v tvár veľkej skúške svojej viery, na nich s mocou spočinul Duch Svätý. Na krátky čas sa ich zrak odvrátil od ‚vecí viditeľných‘, aby uzreli ‚veci neviditeľné‘. 2 Korint'anom 4,18. Pod závojom ľudskosti rozoznali slávu Božieho Syna.“

„Ježiš odpovedal Petrovi: ‚Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach.‘“

„Pravda, ktorú Peter vyznal, je základom viery veriaceho. To je to, čo sám Kristus vyhlásil za večný život. Vlastnenie tohto poznania však nebolo nijakým dôvodom na sebauvedňovanie. Petrovi nebolo zjavené nijakou jeho vlastnou múdrosťou ani dobrotou. Ľudstvo nikdy nemôže samo od seba dospieť k poznaniu Božského. ‚Je vyššie ako nebesá; čo môžeš urobiť? Hlbšie ako podsvetie; čo môžeš vedieť?‘ Jób 11:8. Iba duch synovstva nám môže zjaviť hlboké veci Božie, ktoré ‚oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do srdca človeka nevstúpili.‘ „Nám ich však Boh zjavil skrze svojho Ducha; lebo Duch skúma všetko, aj hlbiny Božie.“ 1 Korinťanom 2:9, 10. „Tajomstvo Hospodinovo je s tými, ktorí sa Ho boja;“ a skutočnosť, že Peter rozpoznal slávu Kristovu, bola dôkazom, že bol ‚vyučení od Boha.‘ Žalm 25:14; Ján 6:45. Ach áno, ‚blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili.‘“

Ježiš pokračoval: „A ja ti hovorím: Ty si Peter, a na tejto skale zbudujem svoju cirkev a brány pekelné ju nepremôžu.“ Slovo Peter znamená kameň — kotúľajúci sa kameň. Peter nebol skalou, na ktorej bola cirkev založená. Brány pekelné ho premohli, keď svojho Pána zaprel s kliatbou a prisahaním. Cirkev bola zbudovaná na Tom, proti ktorému brány pekelné nemohli zvíťaziť.

„Stáročia pred príchodom Spasiteľa Mojžiš poukázal na Skalu spasenia Izraela. Žalmista spieval o ‚Skale mojej sily‘. Izaiáš napísal: ‚Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, vyskúšaný kameň, drahocenný uholný kameň, pevný základ.‘ Deuteronomy 32:4; Psalm 62:7; Isaiah 28:16. Sám Peter, píšuc z vnuknutia, vzťahuje toto proroctvo na Ježiša. Hovorí: ‚Ak ste okúsili, že Pán je dobrotivý: ku ktorému pristupujúc ako k živému kameňu, síce od ľudí zavrhnutému, ale u Boha vyvolenému, vzácnemu, aj vy sa ako živé kamene budujete v duchovný dom.‘ 1 Peter 2:3–5, R. V.“

„Lebo iný základ nikto nemôže položiť okrem toho, ktorý je položený, a tým je Ježiš Kristus.“ 1. Korinťanom 3:11. „Na tejto skale,“ povedal Ježiš, „postavím svoju cirkev.“ V prítomnosti Boha a všetkých nebeských bytostí, v prítomnosti neviditeľného vojska pekla, Kristus založil svoju cirkev na živej Skale. Tou Skalou je On sám, — Jeho vlastné telo, za nás lámané a zdrvené. Proti cirkvi vybudovanej na tomto základe brány pekelné nepremôžu.

„Aká slabá sa zdala cirkev, keď Kristus vyslovil tieto slová! Bola tu len hŕstka veriacich, proti ktorým mala byť namierená všetka moc démonov a zlých ľudí; predsa sa však Kristovi nasledovníci nemali báť. Vybudovaní na Skale svojej sily nemohli byť premožení.“

„Po šesťtisíc rokov viera stávala na Kristovi. Po šesťtisíc rokov prívaly a búrky satanovho hnevu narážali na Skalu našej spásy; no ona stojí nepohnutá.“

„Peter vyjadril pravdu, ktorá je základom viery cirkvi, a Ježiš ho teraz poctil ako predstaviteľa celého spoločenstva veriacich. Povedal: ‚A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.‘“

„Kľúče nebeského kráľovstva‘ sú slová Krista. Všetky slová Svätého písma sú Jeho a sú tu zahrnuté. Tieto slová majú moc otvárať i zatvárať nebo. Vyhlasujú podmienky, na základe ktorých sú ľudia prijatí alebo odmietnutí. Tak je dielo tých, ktorí kážu Božie slovo, vôňou života na život alebo smrti na smrť. Ich poslanie je zaťažené večnými dôsledkami.“

„Spasiteľ nezveril dielo evanjelia Petrovi ako jednotlivcovi. Neskôr, keď zopakoval slová, ktoré boli povedané Petrovi, vzťahoval ich priamo na cirkev. A to isté v podstate bolo povedané aj dvanástim ako zástupcom spoločenstva veriacich. Keby bol Ježiš zveril niektorému z učeníkov osobitnú autoritu nad ostatnými, nenachádzali by sme ich tak často, ako sa dohadujú o tom, kto z nich má byť najväčší. Boli by sa podriadili vôli svojho Majstra a vzdali česť tomu, ktorého si vyvolil.“

„Namiesto toho, aby ustanovil niekoho za ich hlavu, Kristus povedal učeníkom: ‚Nedávajte sa nazývať Rabbi;‘ ,ani sa nedávajte nazývať vodcami, lebo jeden je váš Vodca, Kristus.‘ Matúš 23,8.10.“

„Hlavou každého muža je Kristus.“ Boh, ktorý položil všetko pod Spasiteľove nohy, „ustanovil Ho za hlavu nad všetkým pre cirkev, ktorá je Jeho telom, plnosťou Toho, ktorý naplní všetko vo všetkých.“ 1 Corinthians 11:3; Ephesians 1:22, 23. Cirkev je vybudovaná na Kristovi ako na svojom základe; má poslúchať Krista ako svoju hlavu. Nemá závisieť od človeka ani byť človekom ovládaná. Mnohí tvrdia, že postavenie dôvery v cirkvi im dáva právomoc určovať, čomu majú iní ľudia veriť a čo majú robiť. Toto tvrdenie Boh neschvaľuje. Spasiteľ vyhlasuje: „Vy všetci ste bratia.“ Všetci sú vystavení pokušeniu a náchylní na omyl. Na nijakú konečnú bytosť sa nemôžeme spoliehať ako na vodcu. Skalou viery je živá prítomnosť Krista v cirkvi. O toto sa môže oprieť aj najslabší a tí, ktorí sa pokladajú za najsilnejších, sa ukážu ako najslabší, ak neurobia Krista svojou silou. „Zlorečený muž, ktorý sa spolieha na človeka a robí z tela svoje rameno.“ Pán „je Skala, Jeho dielo je dokonalé.“ „Blahoslavení sú všetci, ktorí v Neho skladajú svoju dôveru.“ Jeremiah 17:5; Deuteronomy 32:4; Psalm 2:12.

„Po Petrovom vyznaní Ježiš prikázal učeníkom, aby nikomu nehovorili, že On je Kristus. Tento príkaz bol daný pre rozhodný odpor zákonníkov a farizejov. Navyše ľud, a dokonca aj samotní učeníci, mali o Mesiášovi natoľko falošnú predstavu, že verejné oznámenie o Ňom by im neposkytlo nijakú pravú predstavu o Jeho povahe ani o Jeho diele. No deň čo deň sa im zjavoval ako Spasiteľ, a tak im chcel dať pravú predstavu o Ňom ako o Mesiášovi.“

„Učeníci ešte stále očakávali, že Kristus bude vládnuť ako svetský knieža. Hoci tak dlho skrýval svoj zámer, verili, že nezostane navždy v chudobe a neznámosti; čas, keď založí svoje kráľovstvo, bol blízko. Že nenávisť kňazov a rabínov nikdy nebude prekonaná, že Kristus bude zahrnutý vlastným národom, odsúdený ako zvodca a ukrižovaný ako zločinec — takúto myšlienku učeníci nikdy nepripustili. No približovala sa hodina moci temnosti a Ježiš musel svojim učeníkom odhaliť zápas, ktorý ich čakal. Bol zarmútený, keď predvídal tú skúšku.“ Túžba vekov, 411–415.

Šestnásty verš Daniela jedenástej kapitoly predstavuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch. Tesne pred hodinou toho „zemetrasenia“ sú kandidáti, ktorí sa usilujú byť

medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícami, prebudení zo svojho spánku. To, čo ich prebúdza, je prorocké posolstvo. V tom bode sa zjavujú dve triedy, a ako je to znázornené v podobenstve o desiatich pannách, jedna trieda má olej v nádobách, druhá trieda ho nemá. Verše trinásť až pätnásť Daniela jedenástej kapitoly nielenže predstavujú prorocké dejiny, ktoré predchádzajú nedeľnému zákonu, ale predstavujú aj „posolstvo“, ktoré je v kontexte podobenstva o desiatich pannách „olejom“, ktorý budú mať múdre, aby prijali Božiu pečať a boli pozdvihnuté ako zástava v hodine veľkého zemetrasenia. Tieto články teraz dosiahli vrchol všetkých článkov, lebo posolstvo, ktoré je predstavené v týchto veršoch, je zlatý olej, ktorý sa vylieva dolu cez dve zlaté rúry.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Pokiaľ tí, ktorí vyznávajú pravdu, slúžia satanovi, jeho pekelný tieň bude zatemňovať ich pohľad na Boha a na nebo. Budú ako tí, čo stratili svoju prvú lásku. Nebudú schopní nazerať na večné skutočnosti. To, čo Boh pre nás pripravil, je znázornené v Zachariášovi, v 3. a 4. kapitole a v 4,12–14: „A znova som odpovedal a riekol som mu: Čo sú tie dve olivové ratolesti, ktoré cez dve zlaté rúry vylievajú zo seba zlatý olej? A on mi odpovedal a riekol: Či nevieš, čo sú to? A ja som povedal: Nie, môj pane. Vtedy riekol: To sú tí dvaja pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme.““

„Pán je plný zdrojov. Nemá nijaký nedostatok prostriedkov. Temné tieň sa zhromažďujú okolo nás pre nedostatok našej viery, našu prílišnú viazanosť na zem, naše lacné reči, našu neveru, prejavujúcu sa v našom rozhovore. Kristus nie je zjavený slovom ani charakterom ako Ten, ktorý je nadovšetko ľúbezny a najvýznačnejší medzi desaťtisícami. Keď sa duša uspokojí s tým, že sa pozdvihuje k márnosti, Duch Pánov môže pre ňu urobiť len málo. Naš krátkozraký zrak vidí tieň, ale nedokáže uzrieť slávu za ním. Anjeli zadržiavajú štyri vetry, predstavené ako rozzúrený kôň usilujúci sa vytrhnúť a hnať sa ponad tvár celej zeme, nesúc na svojej dráhe skazu a smrť.““

„Či budeme spať priamo na samom prahu večného sveta? Či budeme otupení, chladní a mŕtvi? Ó, keby sme v našich zboroch mali Ducha a dych Boží vdýchnutý do Jeho ľudu, aby sa postavil na svoje nohy a žil. Potrebujeme vidieť, že cesta je úzka a brána tesná. No keď prejdeme tesnou bránou, jej šírka je bez hraníc.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.

„Pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme, zastávajú postavenie, ktoré bolo kedysi dané satanovi ako zatieniacemu cherubovi. Prostredníctvom svätých bytostí obklopujúcich jeho trón Pán udržiava neustále spojenie s obyvateľmi zeme. Zlatý olej predstavuje milosť, ktorou Boh udržuje lampy veriacich zásobené, aby neplápolali a nezhasli. Keby sa tento svätý olej nevylieval z neba v posolstvách Božieho Ducha, nástroje zla by mali nad ľuďmi úplnú moc.

„Boh je zneuctený, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posielajú. Takto odmietame zlatý olej, ktorý by chcel vlievať do našich duší, aby bol odovzdávaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie volanie: „Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,“ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí vo svojich srdciach nepestovali Kristovu milosť, zistia podobne ako bláznivé panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Nemajú sami v sebe moc získať olej a ich životy stroskotajú. Ak je však vyprosený Svätý Duch Boží, ak prosíme tak, ako prosil Mojžiš: „Ukáž mi svoju slávu,“ Božia láska bude rozliata v našich srdciach. Zlatými rúrami bude k nám privádzaný

zlatý olej. „Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupov.“ Prijímaním
jasných lúčov Slnka spravodlivosti Božie deti žiaria ako svetlá vo svete.“ Review and Herald,
July 20, 1897.